

кытъ му умственны силы престанхх да дѣйствовать, и той безъ малко щѣше да си изгуби ума.

« Не, извика той, не сж чловѣцы, тѣ сж демони, звѣрове! нека побѣгнх отъ този нѣкълъ! »

И той са затече къмъ рая си, къмъ ангелытъ си, къмъ двѣтъ си момы, които, щемъ го видѣхх, о-плашихх са, като съгледахх прижълтѣлото му и измѣнено лице.

« Що имашъ? що са случи? »

Но той, като паднх на единъ столъ, не можаше нито дума да каже.

« Говори, за Бога, говори! »

Той доде найподирь на себеси, събра мыслить си, и имъ расказа що бѣ чулъ . . . и найвече що бѣ видѣлъ и сплака еждбата на злополучнаго Гонгарельо, берберя, и на племенницата му Жуанита, първата му приятелка.

« Безчловѣчнытъ, извика Аиша. Да горѣтъ чловѣцы, защото са отхранили въ друга религія отъ тѣхната! »

— Що думашъ? попыта Кармена.

— Нищо, рече Аиша като са помъчи да са засмѣе, разкажьтъ на Пикильо ми покърти сърцето! още треперж цѣла!

— Наистина! рѣцѣтъ ти са свихх, едва мож да ги отворѣх; като че ти е дошълъ нервическый ударъ . . .

— Не! . . . не! оминх ми. И ты, Пикильо, какво казвашъ за сичко туй?

— Азъ, госпоже, или ще ги отървж, или ще идж да легнж заедно съ тѣхъ на огъня!

— Безуміе! рече Кармена.

— Да . . . безуміе! пое студено Аиша . . . но достойно за похвала! »

И гласътъ ѣ имаше нѣщо, което са виждаше че казваше:

« И азъ быхъ сторила ежщото . . . ако можахъ! »

— Но какъ да ги отървж? попыта Пикильо.

— Само Фернандо д'Алвайда можаше да ни помогне, и на зла честь, той не е тукъ, рече Кармена засмѣна.